

FINALE AFREKENING

EEN JOSH MCFARREN THRILLER

**ROBIN
E. FLENNOK**

ROBIN E. FLENNOK

FINALE
AFREKENING

*Mijn zoon, eerder is u onderwezen te handelen als een huiche-
laar, onder ieder geloofs- of staatssysteem fanatiek voorvech-
ter van dat systeem te zijn, een spion te zijn onder uw eigen
broeders, geen mens te geloven en geen mens te vertrouwen. U
vertrouwt zelf niemand, maar uw naasten zullen u vertrouwen
omdat u predikt vanaf hun preekstoel, zodat u in staat wordt
gesteld alle informatie te verzamelen ten voordele van uw Orde.*

*U bent onderwezen om verraderlijk de zaden van jaloezie en
haat te planten tussen gemeenschappen en staten die in vrede met
elkaar leven en hen aan te sporen tot bloedige daden, revoluties
en burgeroorlogen in landen die onafhankelijk en rijk zijn. In het
geheim handelt u met uw broeder die mogelijk aan de andere
zijde aan de strijd deelneemt.*

*U bent onderwezen in uw plicht als spion uzelf bemind te
maken in elke klasse, op scholen en universiteiten, in parlemen-
ten en bij wetgevende machten, de rechterlijke macht en andere
overheidsorganen.*

*U hebt al uw instructies eertijds ontvangen als nieuwkomer,
een beginneling, en u hebt gediend als mede-eedgenoot, biecht-
vader en priester, maar u bent nog niet uitgerust met alles wat
noodzakelijk is om bevel te voeren in het leger van onze Orde.
Daarom, om u voor te bereiden op uw werk en uw eigen redding
zeker te maken, zult u naast uw vroegere eed van gehoorzaam-
heid aan uw Orde na mij het volgende herhalen:*

*Ik beloof en verklaar dat ik, wanneer de gelegenheid zich voor-
doet, meedogenloze oorlog zal voeren, in het geheim of open-
baar, tegen alle kettters, zoals ik geïnstrueerd ben te doen, om ze
uit te roeien en te verdelgen van de gehele aarde; en dat ik geen
leeftijd, sekse of stand zal sparen; en dat ik zal ophangen, ver-
branden, doen wegwijnen, koken, villen, wurgen en levend be-
graven deze schandelijke kettters, de magen en baarmoeders van
hun vrouwen zal openrijten en de hoofden van hun kinderen*

tegen de muur zal verpletteren, met het doel hun afschuwelijke ras voor altijd te vernietigen. Wanneer dit niet openlijk gedaan kan worden, zal ik in het geheim de beker met gif gebruiken, het wurgende touw, het staal van de lange dolk of de loden kogel, ongeacht de eer, rang, waardigheid of autoriteit van de persoon of personen, wanneer dan ook ik daartoe geïnstrueerd zal worden door een agent van de Orde en van de Broederschap van het Heilige Geloof.

PROLOOG

Zwitserland, op de Eiger, 15 april

Geruisloos gleed de schaduw van de bijna vierduizend meter hoge Eiger over de besneeuwde rotsen. Het kronkelige paadje naar de berghut was hier en daar bedekt met een laagje sneeuw, waaronder losliggende stenen het gevaar van uitglijden nog eens extra vergrootten.

Mathieu Schaidler draaide zich met een ruk om naar zijn zeventienjarige dochter. ‘Claudia, loop nou in godsnaam eens door’, bromde hij.

‘Loop nou eens door, loop nou eens door... alsof ik hierom heb gevraagd. Die kutschoenen knellen als een gek’, antwoordde ze.

De grootindustriële richtte zijn blik bergopwaarts. De aangename gloed van de zon zou snel plaatsmaken voor kille, gure duisternis, wist hij. Er was storm op komst, de kleine sliertjes sneeuw die zich losmaakten van de top van de berg lieten daar geen misverstand over bestaan. In de gunstige weersvoorspellingen van die ochtend geloofde hij niet meer. Hier heersten de regels van de Alpen, de ruwe regels van de natuur die hij aan de ene kant zo bewonderde, maar die hem aan de andere kant ook angst inboezemden omdat ze niet te beteugelen waren.

‘Hooguit een halfuurtje nog, je weet waarvoor we het doen’, zei hij uiteindelijk. Hij knikte naar de twee lijfwachten die Claudia op vijf meter afstand volgden. ‘Alles in orde?’

Gelijktijdig staken de getrainde bodyguards een duim in de lucht.

Dat zal wel, dacht Schaidler. Met grote, krachtige passen vervolgde hij zijn weg omhoog over het steile pad. Lijfwachten waren verdedigers. Hijzelf geloofde veel meer in de aanval. Afwachten wat komen zou, was iets voor zwakkelingen en daar waren er veel te veel van op de wereld.

‘Kijk,’ riep hij, ‘de Ostegghütte.’

‘Alsof ik dat nog niet had gezien’, zei Claudia neutraal.

Tot Schaidlers verbazing liep ze hem opeens voorbij.

Ze trakteerde hem op een eigenwijs glimlachje, greep de hengsels van haar rugzak nog wat steviger beet en stapte overdreven fanatiek voor hem uit.

Schaidler stond perplex. Tijdens de duurlopen beneden in het dal bij hun omvangrijke landgoed aan het Meer van Genève was hij haar nog steeds de baas, maar op deze hoogte begon zijn levensstijl hem misschien toch op te breken. Minder whisky, meer trainen, nam hij zich voor. Maar tegelijkertijd realiseerde hij zich dat het zijn leeftijd was die hem parten begon te spelen.

In een mum van tijd had Claudia een voorsprong van dertig meter. ‘Je hebt je punt gemaakt!’ schreeuwde hij tegen de opstekende wind in. ‘Blijf een beetje in de buurt.’

Zonder omkijken liep ze door.

‘Claudia!’

Hij knipte met zijn vingers. Een van de lijfwachten versnelde zijn pas. Schaidler deed geen moeite de man te volgen op de steile helling. Jarenlange ervaring had hem geleerd dat versnellingen later hun tol eisten.

Met de andere lijfwacht naast zich ploegde hij in stilte door het onherbergzame landschap. De wind kreeg meer en meer vat op de dunne sneeuwlaag van de vlakte. Vijf minuten later al ontnam de stuifsnieuw hem het zicht op Claudia volledig.

‘Vraag je collega of alles in orde is’, beval Schaidler. Hij hield zijn ogen strak gericht op de plek waar Claudia moest zijn. Ook de lijfwacht was nu geheel aan het zicht onttrokken. De omstandigheden verslechterden sneller dan hij had verwacht. Verontrust bleef hij staan. De beveiligiger haalde een Iridium-satelliettelefoon uit zijn jaszak, drukte op een voorkeuzetoets en hield hem tegen zijn oor. Hij schudde met de telefoon en hield hem nogmaals tegen zijn oor. ‘Dat ding is zo dood als een pier’, zei hij verbaasd.

Woest trok Schaidler zijn capuchon over zijn hoofd. Precies op dat moment brak de zon door de hoge bewolking. De stuif-sneeuw om hem heen lichtte op als een spiraal van dansende kristalletjes. Schaidlers richtinggevoel liet hem in de steek. De lijfwacht naast hem zag hij ook niet meer. Hij voelde zich gewichtloos worden, alsof hij van de grond werd getild. Zich verzetten leek geen zin te hebben.

Kop erbij houden, maande hij zichzelf. Controle! Controle, verdomme!

Een naargeestig suizend geluid klonk door in zijn oren. Hij landde hard met zijn knieën op de besneeuwde grond. Hij merkte het nauwelijks. Een hand greep zijn bovenarm beet. Met toegeknepen ogen keek hij omhoog, waar het stikdonker leek.

‘Meneer? Meneer Schaidler?’ hoorde hij boven het gieren van de wind uit.

Hij knipperde met zijn ogen en volgde de arm die hem omhoogtrok. De lijfwacht keek hem recht aan, met zijn hand boven zijn ogen.

‘Gaat het?’ vroeg hij.

‘Wat is er gebeurd?’ antwoordde Schaidler.

‘U struikelde, een windstoot...’

‘Roep je collega op.’

‘Maar...’

‘Roep hem op, verdomme!’

Een flink stuk hoger op de berg in een nauwe spelonk rommelde Greg Donovan aan de terugloopklem rond een veertig meter lang klimmerstouw dat maar niet loskwam. Vanwege de striemende wind en de plotselinge temperatuurdaling durfde hij het niet aan zijn handschoenen uit te doen om de klem los te krijgen.

Op het touchscreenscherf van de uitklapbare *all terrain*-tablet voor zijn borst zag hij nog steeds de twee zwarte stipjes, die de positie van twee mannen honderd meter lager aangaven. Ze verplaatsten zich nu al een tijdje niet meer.

Bijna was hij ze tegen het lijf gelopen, nu ruim een uur geleden. Meteen was duidelijk dat ze een meer dan normale interesse hadden in Schaidler en zijn gevolg. Verdekt opgesteld observeerden ze het groepje met een kijker en ze droegen wapens bij zich. Met een richtmicrofoon had Donovan getracht een gesprek tussen beide mannen op te vangen, maar meer dan een paar woorden wisselden ze niet. Hij had de opname direct naar zijn coördinator in Londen gestuurd, maar er was geen antwoord gekomen. En telecommunicatie was vanaf dat moment sowieso geheel onmogelijk gebleken.

Om de mannen te kunnen volgen had hij toen met een speciaal pistool van afstand minuscule RFID-lokalisatiechips op hun kleding aangebracht.

Omdat de mannen zich ophielden op de plek die Donovan zelf op de kaart had uitgekozen om Schaidler te observeren, moest hij vervolgens een omtrekkende beweging maken. Dat had hem honderden meters hoger op de berg gebracht. Toen was het afdalen geblazen om Schaidler weer in het vizier te krijgen. Na een kaarsrechte afdaling aan het klimmerstouw bungelde hij nu met zijn voeten een paar meter boven een gevaarlijke spelonk.

Slecht zicht. Hooguit vijftien meter tot de sneeuwvlakte boven de hut. Zo'n veertig tot vijftig graden helling.

Hij rukte nog een keer stevig aan de stijgklem.

Rotsvast. Dan maar de rigoureuze aanpak.

Met de punt van zijn lichtgewichtpickel gaf hij een stevige klap tegen het touw vlak boven de terugloopklem. Drie meter was de val, schatte hij. Na een zachte landing hakte hij de pickel diep in de sneeuw om niet naar beneden te glijden. Het afgebroken stuk klimtouw belandde op zijn helm.

Krachtig plantte hij zijn bergschoenen met klimijzers in de sneeuw. Hij proestte en veegde de sneeuw van zijn gezicht. Toen klapte hij de terrein-tablet open: de mannen hadden zich nog steeds niet verplaatst.

Met zijn hakken in de sneeuw en de pickel in de aanslag gleeed Donovan naar beneden. Na een meter of tien werd de helling weer steiler. Met zijn volle gewicht drukte hij een sneeuwanker in de grond en bevestigde er een nieuw touw aan, met een knoop aan het uiteinde.

Ademen, maande hij zichzelf toen hij een lichte duizeling voelde.

Tijdens zijn opleiding als *field agent* bij de Britse veiligheidsdienst MI5 had hij geleerd te vechten tegen concentratieverlies door een combinatie van hoogte en slaapgebrek. Helaas had hij nooit in de praktijk mogen laten zien waartoe hij wel niet allemaal in staat was. Zonder verklaring had hij de dienst moeten verlaten. Niet veel later was hij door zijn huidige werkgever aangenomen: een particuliere veiligheidsdienst.

Geslapen had hij inmiddels al vierentwintig uur niet meer. De fysieke inspanning van de afgelopen uren was slopend geweest, maar hij voelde zich trots en sterk.

Het laatste stuk afdaling leek toch nog een beproeving. De bergspleet versmalde. Tevreden stelde hij vast dat hij nu zijn schoenen tegen de zijkanten van de spelonk kon plaatsen, waardoor hij het touw minder stevig vast hoefde te houden.

De bergspleet was nu nog maar een halve meter breed. Hij wurmde zich erdoorheen en merkte tot zijn afgrijzen dat het touw niet lang genoeg was.

Terugklimmen? Geen optie!

Hij daalde voorzichtig af tot hij de knoop aan het eind van het touw tegen zijn schoenen voelde.

De stuifsnieuw ontnam hem inmiddels het zicht naar beneden, maar meer dan een paar meter kon het niet zijn. Met zijn handen stevig om het touw geklemd liet hij zich stukje voor stukje zakken. De helling was hier minstens zeventig graden. Hij hield de knoop in zijn handen en tastte met zijn voeten de berg af: geen bodem, alleen glibberige, besneeuwde, vrijwel verticale rots. Terugklimmen zou de opdracht in gevaar brengen, loslaten betekende risico op blessures.

Met één hand hield hij het touw vast, met de andere hand greep hij zijn pickel. Hij liet hem vallen en luisterde. Een doffe plof klonk boven de wind uit.

Maximaal drie meter. Diepe sneeuw.

Hij bedacht zich niet en sprong. Met een kreun belandde hij tot boven zijn knieën in de zachte sneeuwlaag.

Voordat hij zich uit de sneeuw losworstelde, klapte hij het scherm voor zijn borst weer uit; de twee stipjes kwamen in beweging. De mannen waren hooguit zestig meter van hem verwijderd. Donovan keek even op en luisterde: alleen wind, gierende wind. Op het scherm zag hij dat een van de stipjes dichterbij kwam. De ander bewoog in tegengestelde richting. Was hij ontdekt? Hadden de mannen zijn val boven de wind uit gehoord?

Verplaatsen!

Verder afdalen over de sneeuwvlakte betekende een onvermijdelijke confrontatie.

Links of rechts...?

De afdrukken in de sneeuw zouden hem sowieso verraden. In gehurkte houding, met zijn L115A3-scherpschuttergeweer

tegen zijn schouder, keek hij geconcentreerd op het scherm naar de positie van de vijand: dertig meter nog slechts, terwijl hij ze op een kilometer afstand moeiteloos kon uitschakelen.

Informatie, het gaat om de informatie.

Twintig meter nog. De aanvaller boog af naar links.

Waarom buigt hij af?

Met een ruk plaatste Donovan de thermische warmtebeeldkijker van zijn helm voor zijn ogen. Hij had te veel vertrouwd op zijn beeldscherm. De man links van hem stond nu stil en... hij droeg eveneens een warmtebeeldkijker.

Donovan richtte meteen. De man maakte een werpbeweging en liet zich in de diepe sneeuw vallen. Ook Donovan liet zich vallen, met zijn lijf plat in de sneeuw. Hij drukte op de noodsignaalknop van zijn horloge. De doffe knal bevestigde zijn vermoeden, hij zette zich schrap.

Direct na de doffe knal begon de sneeuw onder hem te schuiven.

Zwemmen! Alleen zo is een lawine te overleven.

De helling was hier niet heel steil, de sneeuwlaag niet extreem diep. De schuiver zou hem hooguit enkele tientallen meters lager laten uitkomen. De lucht werd uit zijn longen geperst. Zijn geweer was vanaf het eerste moment al van hem gescheiden; de helm werd verderop van zijn hoofd gerukt. Toch duurde de roetsj op de lawine niet lang. Tot aan zijn heupen in de sneeuw keek Donovan om zich heen.

‘Jouw taak zit erop’, zei de man tegenover hem in het Duits. Zijn bivakmuts maakte hem onherkenbaar. Donovan had als kind van Engelse expats zijn jeugd doorgebracht in Zürich en sprak vloeiend Duits en Frans; zijn Italiaans was redelijk. Aan zijn accent te horen was deze man Italiaan.

De man die de granaat had geworpen, kwam aanlopen en stelde zich naast zijn collega op. Samen trokken ze hem omhoog uit de sneeuw en fouilleerden hem vervolgens hardhandig.

‘Je begrijpt neem ik aan wat er nu volgt?’ vroeg een van hen.
Wat bedoelen ze? Mijn taak?

De andere man, die opvallend lang was, richtte zijn pistool op Donovan. ‘Je had je beter uit de voeten kunnen maken’, zei hij.

Donovan keek omhoog.

De man lachte vals.

‘Waarom? Wie zijn jullie?’

‘Ach, je was nooit de snelste’, zei de man en trok zijn bivakmuts omhoog.

Donovan knipperde met zijn ogen. ‘MR12?’ vroeg hij hoopvol.

‘We wisten al dat je hier misschien zou opduiken.’

‘Hoe... dat kan niet. We strijden tegen hetzelfde kwaad...’

De man trok een wenkbrauw op. Even leek hij van zijn à propos. ‘Nee, je bent verneukt’, zei hij toen resoluut. ‘Dat krijg je ervan als je de verkeerde mensen vertrouwt.’

‘Sorry, maar...’ probeerde Donovan.

‘Kop houden!’ briede de man.

‘Ik moet het zeggen...’

‘Kop houden, zeg ik toch?!’

‘Stop Schaidler!’ riep Donovan. ‘We moeten...’

De man verhoogde de druk van zijn wijsvinger op de trekker van zijn pistool.

‘Nee!’

DEEL 1

DE AANLOOP

1

Londen, 16 april, 04:00 uur

Zijn bebloede knieën staken door de scheuren in zijn broek. Josh McFarren voelde hoe de ruwe zandbodem er als schuurpapier tegenaan schaafde. Moeizaam steunde hij op zijn armen. Het zweet gutste van zijn hoofd. Nogmaals rukte hij met zijn been aan de roestige ketting om zijn enkel. Met zijn handen tastte hij in het halfluister de grond af: centimeter voor centimeter, van links naar rechts en weer terug. Telkens wanneer zijn vingertoppen een onregelmatigheid voelden in het zand, keek hij op naar de deur van zijn kleine cel. Het kijkluikje in de deur werd soms uren niet geopend, zijn kwelgeesten kwamen altijd onverwacht poolshoogte nemen.

Niemand zou hem komen helpen. Hij had gefaald, was niet scherp genoeg geweest en had zich in de luren laten leggen door degene die hij het meest vertrouwde. Voor de zoveelste keer dacht hij terug aan het moment waarop hij was opgepakt. Dat was totaal onverwacht geweest.

Met zijn linkerhand, raakte het kleine metalen voorwerp waar hij naar had gezocht. Het mes! Het mes dat onder de riem van de cipier had gezeten en dat op de grond was gevallen toen de man zijn zweep tien keer krachtig op McFarrens rug terecht had laten komen.

Zijn hand greep het heft.

De ruimte vulde zich met licht.

Een schoenzool landde met zo veel kracht op zijn hand dat zijn vingerkootjes verbrijzelden. Twee enorme handen grepen hem bij zijn haren en trokken hem omhoog.

McFarren krijste, maar hij hoorde het geluid van zijn eigen noodkreet niet. Zijn haren leken met wortel en al uit zijn hoofdhuid te worden getrokken.

Hij voelde hoe zijn gezichtsuitdrukking in een ijzingwekkende grimas veranderde.

Hij zag nu zelfs zijn eigen gezicht, het bloed stroomde vanaf zijn haren naar beneden.

Weer krijste hij en weer hoorde hij niets.

Vlak voordat de vuist van de cipier hem vol in zijn gezicht raakte, ontwaakte McFarren. Hij baadde in het zweet en keek verwilderd om zich heen.

De ruwe zandbodem maakte plaats voor brede *whitewash* eiken vloerdelen met een spierwit hoogpolig kleed. De roestige ketting was verdwenen.

Hijgend grabbelde hij op het nachtkastje naar zijn mobiele telefoon. Hij keek naar de wekkerradio.

Vier uur?

Hij wreef in zijn ogen en keek naar het schermpje van zijn telefoon.

Owen.

Meteen zat hij rechtop in bed. ‘Ja?’

‘Direct komen. Crisis’, commandeerde Owen Chapman, zijn superieur bij de Britse veiligheidsdienst MI5.

McFarren sprong uit bed, knipte het licht aan en liep naakt naar de badkamer, die in open verbinding stond met het riant slaapvertrek.

‘Welk dossier?’ vroeg hij ondertussen.

‘Nieuw. Nieuw voor jou! Zorg dat je hier zo snel mogelijk bent.’

De verbinding werd verbroken.

McFarren haalde zijn schouders op, legde de telefoon op de witmarmeren wastafel en stapte onder de douche. Zonder noemenswaardig te bewegen liet hij het warme water een tijdje over zijn gespierde lijf stromen. Maandenlang had hij dat gemist, toen hij drie jaar geleden gevangen zat.

Hij zuchtte diep en liet zijn hoofd naar beneden bungelen terwijl hij naar het doucheputje staaarde.

Een stel ogen keek hem aan, donkere ogen vol intense woede waarop de duivel zelf jaloers zou zijn geweest. Hij dacht terug aan zijn cel. De kleine onachtzaamheid tijdens de undercoveroperatie in Tunis hield hem nog altijd bezig. Hij had haar nooit moeten vertrouwen. Ze bleek tóch loyaal aan de moslimfanaten die met middeleeuwse martelpraktijken hadden geprobeerd hem kapot te krijgen.

Drie jaar geleden alweer.

Gelukkig was de rest van het inlichtingenteam ontkomen. Met zijn team had hij in Tunesië protesten uitgelokt, die het beoogde domino-effect hadden gehad in Egypte, Libië en Jemen. De Arabische Lente was een onomkeerbare realiteit. Hijzelf had pas veel later gehoord van het succes van de westerse alliantie, nadat hij als door een wonder was ontsnapt. Het gebouw waarin hij gevangen werd gehouden, was uit elkaar gescheurd door een bomaanslag. Getraumatiseerd door de martelingen was hij teruggekeerd naar de luxe van zijn appartement aan Kensington Palace Gardens in Londen.

Vertrouw niemand, vooral geen mooie vrouw.

En toch dacht hij regelmatig met weemoed terug aan Aicha Mansour, met haar mysterieuze donkere ogen.

Twintig minuten na het telefoontje van Chapman was McFarren klaar om te vertrekken. Hij plukte een pluisje van zijn zwarte t-shirt met lange mouwen en trok de revers van zijn donkergrijze Armani-pak recht. Tevreden wierp hij nog een

snelle blik op zijn modern ingerichte appartement. Geen onvolkomenheden, alles stond zoals het hoorde te staan: overzichtelijk en geordend, daar hield hij van. Zeven jaar geleden had hij de woning aangeschaft. Niet dat hij het had kunnen betalen van het magere inkomen bij M15, want casco opgeleverd had het huis vier miljoen pond gekost. Maar voor dat geld had hij dan wel een riante woning in hartje Londen. En het was een goede belegging van een deel van de erfenis van zijn moeder; de prijs was inmiddels meer dan verdubbeld, misschien zelfs wel verdrievoudigd.

Hij liep de hal in.

Oud geld.

Het aanzienlijke vermogen waarover hij door het lot kon beschikken, was opgebouwd door een rijk geslacht van Italiaanse grootgrondbezitters. Maar McFarren had liever zijn moeder oud zien worden.

Onlangs had hij overwogen de woning te koop te zetten. De herinneringen aan de tijd dat hij er met zijn vriendin had gewoond, hadden hem er uiteindelijk van weerhouden.

Met een laatste blik op een zwart-witfotocollage van zijn dierbaren streek hij door zijn pikzwarte haar en voelde hij aan zijn getrimde stoppelbaard. De baard kon nog wel een dagje mee, maar daarna moest hij absoluut bijgewerkt worden. Toen drukte hij op de knop van de lift, die vanuit het appartement rechtstreeks toegang bood tot de beveiligde parkeergarage.

Vanwege een omleiding bij Chelsea Embankment reed hij via Battersea Bridge de Theems over, zodat hij met enkele minuten vertraging aankwam bij Lambeth Bridge. Vanaf deze kant van de rivier oogde het aangelichte Thames House, het onderkomen van M15, ondanks de motregen nog machtiger en imponanter dan vanaf de normale route.

Rustig stuurde McFarren de Porsche 911 via de rotonde van Milbank naar Thorney Street. Halverwege het M15-gebouw stop-

te hij. Meteen zakten de stalen beveiligingspalen in de grond, de gepantserde toegangsdeuren gingen open en McFarren gaf weer gas.

In de ondergrondse garage was het rustig. Hier en daar stonden wat wagens, waarschijnlijk van nachtpersoneel en van de bewaking. Hij parkeerde de wagen naast de liften en stapte uit.

In de lift drukte McFarren op de knop van de tweede verdieping en keek naar het rode glazen bolletje aan het plafond. Met een glimlach zwaaide hij in de camera achter het glas, en dat gebaar herhaalde hij toen de liftdeur weer openging.

Zonder het gebruikelijke geroezemoes en af en aan lopen van personeel had de lange gang van de sectie geheime operaties Secrops iets naargeestigs. Normaal hing hier altijd een sfeer alsof de wereld elk moment kon vergaan. Aan het tijdstip kon het niet liggen: McFarren haalde regelmatig nachten door als zich een noodsituatie voordeed en Chapman had over de telefoon van een crisis gesproken. Op weg naar Chapmans kantoor aan het eind van de gang duwde McFarren een paar deuren open.

Uitgestorven.

Zelfs tijdens een normale nacht was het hier nog drukker.

Chapman verscheen in de deuropening van zijn kantoor. Hij oogde vermoeid. McFarren pakte hem bij zijn schouder. 'Wat zie je eruit', zei hij.

Chapman bromde iets onverstaanbaars en wees naar een stoel aan de lange zijde van de mahoniehouten vergadertafel. Zelf ging hij aan het hoofd zitten, achter een dichtgeklapte laptop.

'Koffie?' vroeg hij.

'Graag.'

'Help yourself.' Chapman knikte naar een zilveren kan en schoof een dikke dossiermap naar zich toe. Hij stond niet bekend om Engelse hoffelijkheid. Zonder iets te zeggen liet hij

vier suikerklontjes in zijn eigen dampende mok vallen. Terwijl hij tergend langzaam in de koffie roerde, wreef hij met zijn andere hand over de grauwe huid van zijn gezicht. Blijkbaar maakte hij zich zorgen, maar McFarren kende Chapman als iemand die altijd wel gebukt ging onder spanning. Zijn taak nam hij veel te serieus. In ruim dertig jaar Britse veiligheidsdienst had hij nooit ruimte of tijd gevonden een leven voor zichzelf op te bouwen; hij had geen gezin, geen eigen plek waar hij zich terug kon trekken, geen privéleven. Ook aan sport deed hij niet, en dat was goed te zien aan zijn stevige buik.

Terwijl McFarren koffie voor zichzelf inschonk, zag hij vanuit zijn ooghoek hoe zijn baas de dossiermap opensloeg en zijn leesbril opzette.

‘Hoe gaat het met je vader?’ vroeg Chapman terwijl hij door het dossier bladerde.

‘Het gaat. Vanavond ga ik naar hem toe.’

‘Dat valt nog te bezien. We hebben een probleem.’ Chapman spiedde over zijn leesbril. ‘We zijn een man kwijt. Een tragische blunder in de Zwitserse Alpen. Kun je nou eindelijk gaan zitten?’

McFarren trok een wenkbrauw op en nam plaats.

‘Greg Donovan.’

‘Donovan?’

Zuchtend stond Chapman op. Met trage passen liep hij naar het dressoir, waar hij een sigaar pakte uit de glanzende zwarte doos die al sinds jaar en dag op het oud-Engelse ladekastje stond.

‘Hij is hier jaren geleden ontslagen’, verduidelijkte Chapman terwijl hij naar zijn stoel terugliep. ‘Te roekeloos, een te groot veiligheidsrisico. Officieel is hij zelf opgestapt... een nieuwe uitdaging bij Corwish & Co.’

‘Nu je het zegt, ik geloof dat ik hem weleens heb ontmoet. Maar je zei dat wij een man kwijt waren?’

‘Ja, ja’, reageerde Chapman. ‘Je weet toch dat we soms gebruik maken van Corwish?’

‘Als wij onze handen niet willen branden.’

‘Precies. Daarom hebben we ze ook ingezet voor dit dossier. Maar Donovan is vermoord.’

McFarren nam een slok koffie.

‘Standrechtelijk geëxecuteerd’, zei Chapman nadrukkelijk.

‘En dat is een crisis? Waarom is het hier trouwens zo uitgestorven...?’

Chapman maande hem met een handgebaar tot zwijgen en nam weer plaats aan tafel. ‘Zijn dood is het voorlopige sluitstuk van een reeks gebeurtenissen die exact een halfjaar geleden begon. We hebben toen een telefoongesprek onderschept waaruit we concludeerden dat een groepje onbekenden bezig was een aanslag voor te bereiden. Meer van dergelijke telefoontjes volgden. We hebben de bellocaties in kaart gebracht, ze intensief geobserveerd, invallen gedaan, maar we hebben geen enkele verdachte in de boeien kunnen slaan. De telefoongesprekken laten vier verschillende stemmen horen; we praten dus over minstens vier man, misschien meer. Ze belden met steeds wisselende mobiele telefoons vanuit verschillende Europese steden.’

Hij nam een korte adempauze.

‘Het bleek echter anders te liggen. Ze belden niet zelf, maar misbruikten telefoonaansluitingen van onschuldige burgers en gebruikten daarvoor zeer geavanceerde technologie, heb ik me laten vertellen door de specialisten hier. Ze hebben hun eigen stemmen vervormd volgens een methode die tot nu toe alleen de inlichtingendiensten beheersten, en zodanig dat het leek alsof die burgers belden. We stonden voor een raadsel.’

Chapman nam een slok koffie en draaide de sigaar tussen zijn vingers rond.

‘Die aanslag?’ vroeg McFarren. ‘Wat voor aanslag?’